

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

*Αριθ. φύλ. — 742

*Έτος ΛΒ'.

1 Σεπτεμβρίου 1977 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φύλλου Δρχ. 5.—

Γραφεία Κάνιγγος 32 — *Αθήναι Τ. 147 Τηλ. 3628 280

Ἡ Πρόνοια καὶ ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ διὰ τὸν ἄνθρωπον

«Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα Σου, Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας», ἀγαφωνεῖ ἔθλους ὁ Προφῆτας Δαυὶδ (Ψαλ. 103, 24).

Ὅντως δὲ πάντα ἐν σοφίᾳ (ἀκαταλήπτῃ) ἐποίησεν ὁ Θεός. Φιλιππηγοῦνται οἱ ἐρευνῆται τῶν Ἁγίων Γραφῶν καὶ οἱ ἐξερευνηταὶ τῆς φύσεως τῶν ὄντων εἰς τὰς ἐρεῦνας τῶν, μὲ τὴν ἀποκαλυπτομένην δι' αὐτῶν ἀπειρον τοῦ Δημιουργοῦ τοῦ Σοφιστοῦ σοφίαν.

Αὐτὸς ἐδημιούργησε «τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, τὴν θάλασσαν καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς» (Ψαλ. 145), θέσας τοὺς ἀμεταβλήτους φυσικοὺς νόμους, συμφῶνως πρὸς τοὺς ὁποίους ὑφίστανται καὶ κινεῖνται πάντα τὰ βύφηκα τῆς βλῆς σῶματα. «Ἔστησεν αὐτὰ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος, πρῶταγμα ἔθετο καὶ οὐ παρε-

λεύσεται» (Ψαλ. 148, 6). Αὐτὸς ἐδημιούργησε τὰ ἄλλα ζῶα μὲ τὰ ἰδιαίτερα καὶ ἀμετάβλητα ἐνστικτὰ τῶν.

Ὁ δὲ κατ' εἰκόνα Θεοῦ πλασθεὶς ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον κατέστησεν ὁ Θεὸς ἐπὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν Του καὶ ὑπέταξεν ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτοῦ πάντα τὰ ἄλλα ζῶα (Ψαλ. 8) ἐτιμήθη μὲ τὴν γῆσιν καὶ τὴν ἐλευθέραν βούλησιν.

Ἄλλ' ἀντὶ τῆς χρησιμοποίησιν τὰ ἀνεκτίμητα ταῦτα χαρίσματα πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ ἀτομικὴν τοῦ ὠφέλειαν, πλανηθεὶς ὑπὸ τοῦ Διαβόλου ἐπανεστάτης κατὰ τοῦ Θεοῦ, παραβὰς τὴν δοθεῖσαν εἰς αὐτὸν γνώστην ἐντολήν.

Κατεδικάσθη οὕτως εἰς τὸν θάνατον καὶ ὑπέστη ἐκ τῆς ἐπιδράσεως τῆς ἁμαρτίας ἀσθένειαν ψυχικὴν.

ὅστε, αὐτοῦ τε καὶ τῶν ἀπογόνων του «ἡ διάνοια νὰ ἐργάζεται ἐπιμελῶς ἐπὶ τὰ πονηρὰ ἐκ νεότητος αὐτοῦ» (Γέν. II' 21).

Ἐκ τῆς τοιαύτης τοῦ ἀνθρώπου ἀσθενείας, ἡ ὁποία θεραπεύεται διὰ τῆς ἐναρέτου ζωῆς τῶν ἀνθρώπων τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Χάριτος Αὐτοῦ, προήλθον ἐλα τὰ κακὰ τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὴν παγκόσμιον Ἰστορίαν, ἀτομικὰ τε καὶ ὁμαδικὰ. Οἱ φόνοι, αἱ πορνεαὶ, αἱ ἀδικίαι, αἱ κλοπαὶ κλπ., ἀλλὰ καὶ οἱ φρικτοὶ καὶ καταστρεπτικοὶ πόλεμοι. Διὰ τῆς ἐνανθρωπήσεως Του, διὰ τῶν Ἀχράντων Παθῶν καὶ διὰ τῆς Ἀναστάσεως Του, ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου Ἰησοῦς Χριστός, ἀνῆγειρεν ἐκ τῆς πτώσεως τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν ἀνῆγαγεν εἰς ἀσυγκρίτως ἀνώτερον πνευματικὸν ὄψος τοῦ πρὸ τῆς πτώσεως του. Οἱ εἰς Αὐτὸν πιστεύοντες καὶ βαπτιζόμενοι καθίστανται ζῶντα μέλη τῆς Ἀγίας Του Ἐκκλησίας, τὴν ὁποίαν Αὐτός ἱδρυσεν, «Ἰσὶ δὲ καὶ κληρονόμοι Θεοῦ διὰ Χριστοῦ» (Γαλ. 7).

Ἐδῶσαν εἰς τὰ μέλη τῆς Ἀγίας Ἐκκλησίας Του τὴν ἐξουσίαν «τοῦ πατεῖν ἐπάνω ὁσων καὶ σκορπίων καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ» (Λουκ. 10' 19), τῆς ὁποίας Ἐκκλησίας Του «Πύλαι Ἀδου οὐ κατισχύσουσι» (Ματθ. 127' 18).

Εἶναι γνωστὰ τὰ διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἐπιτεύγματα τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, αἱ κατὰ τῶν ὁρατῶν καὶ ἀορατῶν ἐχθρῶν αὐτῆς νίκαι.

Εἰς τὴν ἐποχὴν μας τὸ κατ' αὐτῆς ἀσπονδὸν μῖσος τῶν ἐχθρῶν τῆς ἐκορυφώθη, τὸ δὲ ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς της ἔτι ἐνεργοῦμενον ὑπὸ τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων καὶ πρὸ παντός ὑπὸ τοῦ διεθνούς Σιωνισμοῦ «Μυστήριον τῆς ἀγορίας» (Β' Θεσ. β. 7) ἐνεργεῖται ἤδη ἔμφανως, μὲ ἀντικειμενικὸν σκοπὸν τὴν διάλυσιν αὐτῆς τε καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, τὸ ὁποῖον ἦτο καὶ εἶναι ὁ πιστὸς θεματοφύλαξ τῆς Ἱερᾶς, τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας παρακαταθήκης. Ὡς ἐκ τῶν πραγμάτων ἀποδεικνύεται, οὐδένα πιστὸν φίλον ἔχομεν εἰς τὸν κόσμον ὡς ἔθνος. Οἱ ἐχθροὶ μας μᾶς μισοῦν θανασίμως. Οἱ κατ' ὄνομα φίλοι μᾶς φθοροῦν. Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν δὲ ἐνεργεῖται ὑποὺλως ἡ διάθρσις τοῦ ἔθνους, τοῦ πατριωτισμοῦ καὶ τῶν ἱερῶν ἐν γένει παραδόσεων ἡμῶν, διὰ τῶν ὁποίων ἡ Ἑλλάς ἐμεγαλουργήσῃ πολλάκις εἰς τὸ παρελθόν.

Καλλιεργεῖται συστηματικῶς ἡ ἀδιαφορία πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἐπὶ ἐρῳδοῦς χριστιανισμῶν, ὁ μηδενισμὸς καὶ ἡ ἀχαλίνωτος ἐκκολασία.

Τὸ πλεῖστον τῶν νέων μας ἐπηρεάσθη θανασίμως ἀπὸ τὰ θελκτικὰ εἰς αὐτοὺς κηρύγματα, τῆς ἀπολύτου ἐλευθερίας, τὰ ὁποία καὶ πανεπιστημιακοὶ διδάσκαλοι ἀκόμη διδάσκουσιν εἰς αὐτοὺς.

Τι δὲ νὰ εἰπωμεν διὰ τὴν λυσσώδη κατὰ τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους ἡμῶν δράσιν τῶν ψευδομαρτύρων τοῦ Ἰεχωῦᾶ, οἱ ἑποιοὶ χρηματοδοτοῦμενοι ἀδρῶς ὑπὸ τῶν ὑποῦλων ἐχθρῶν μας, περιέρχονται τὰς οὐκίας διὰ νὰ μεταδώσουν

εἰς ὅσον τὸ δυνατόν περισσοτέρους ὀρθοδόξους τὸ δηλητήριον τῆς ἀντιχρίστου καὶ ἐθνοκτονικοῦ διὰ τὸ ἔθνος ἡμῶν διδασκαλίας των;

Γενικῶς δὲ εἰς ἕλον τὸν ὑπέραγον Ἑλληνικὸν Λαόν, τὸν κατοικεῖντα τὴν μὲ τὰ αἵματα τῶν ἁγίων ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος αγωνισθέντων Μαρτύρων, γίνεται συστηματικὸς ἀφελληνισμὸς, διὰ τῆς τηλεράσεως, τῶν μέσων ἐνγυμνώσεως καὶ τοῦ τύπου, διὰ τῆς προβολῆς ἀσέμνων, παραστάσεων καὶ αἰσχυρῶν ἀκουσμάτων.

Εἰς ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν εὐρίσκονται πρὸ τῶν θυρῶν μας οἱ ἀσπονδοὶ ἐχθροὶ μας, οἱ τὴν Ὁρθόδοξον Κύπρον δηρώσαντες.

Ἀδελφοί μας Ἑλληνορθόδοξοι. Καιρὸς εἶναι εἰς ὕπνου ἡμᾶς ἐγερθῆναι. Νὰ ἀπαρτίψωμεν τὸ μεθυστικὸν τῆς φιληθνῶν ζωῆς ποτήριον, νὰ ἀναλάβωμεν τὴν πανοπλίαν τοῦ Σταυροῦ καὶ νὰ ἀντιπαραταχθῶμεν πρὸς πάντας τοὺς ἐχθροὺς τῆς Πίστεως καὶ τῆς Πατρίδος ἡμῶν. Οἱ κίνδυνοι εἶναι πολλοὶ καὶ μεγάλοι. «Ἀλλὰ μείζων ἐστὶν ὁ ἐν ἡμῖν (Θεός) ἢ ὁ ἐν τῷ κόσμῳ». (Α. Ἰωάννου Δ' 4).

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΙ ΦΙΛΟΗΤΗΣΟΙ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ. ΤΗΛ. 628.280

Διευθυντής Συντάξεως

Θεόδωρος Μαρβόλης

Κάνιγγος 32 — Αθήναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σαρμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Αθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐσωτερικοί:	Ἐξάμηνος δραχμας	60
»	Ἐτησία	100
Ἐξωτερικοί:	Ἐξάμηνος δολάρια	6
»	Ἐτησία	10
	Τιμὴ φύλλου δραχ.	5

Ἑυώμιον τῶν Ἀποστόλων εἰς τὴν υοίμησιν τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας

Ὅτε ὁ καιρὸς καὶ τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου ἐφθασε, ἵνα ἡ Κυρία τῶν Πάντων, ἡ Βασίλισσα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ν' ἀπέλθῃ εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Υἱοῦ τῆς, διὰ Θεοῦ καὶ ἐξαισίου θαύματος, οἱ Ἀπόστολοι εὐρέθησαν πλησίον τῆς, ὡς ἐν νεφέλαις ἀντηράγησαν καὶ σφραγίσαντες τοὺς ὀφθαλμούς τῆς Κυρίας Θεοστοῦ, ἐν ἐγκωμίοις καὶ ψαλμοῖς ὁλοφύροντο τοὺς ἐπιταφίους λόγους καὶ ἔλεγον:

«ὦ! θαῦμα τῶν ποτὲ θαυμάτων, τὰ ὅποια εἶδον οἱ ἄνθρωποι! ἡ Βασίλισσα τοῦ παντός πῶς ἵπνους τίθεται; ἡ Μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ πῶς ἀπέθανε;

Σὺ εἶσαι Παρθένα, τὸ κήρυγμα τῶν Προφητῶν, Σὺ εἶσαι τὸ κήρυγμα τῶν Μαθητῶν. Σὲ προσκυνοῦσιν οἱ ἄνθρωποι. Σὲ δοξάζουσιν οἱ Ἅγιοι.

Χαῖρε κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ Σοῦ καὶ διὰ Σοῦ μεθ' ἡμῶν.

Μετὰ τοῦ Γαβριὴλ Σὲ ὑμνοῦμεν, μετὰ τῶν Ἀγγέλων Σὲ δοξάζομεν, μετὰ τῶν Προφητῶν Σὲ ἐγκωμιάζομεν, ὅτι Σὲ ἐκήρυττον οἱ Προφῆται, διὰ Σὲ ἐπροφήτευσαν ἅπαντες.

Ὁ Ἀδδακούμ Σὲ εἶδεν ὡς ὄρος σὺδενδρον, ὅτι Σὺ εἶσαι ἐσκεπασμένη ἀπὸ τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ὁ Δανιὴλ Σὲ θεώρησεν ὡς ὄρος καὶ αὐτός, ἀπὸ τοῦ ὅποιον ὄρος ἐγεννήθη ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, ὁ στερρὸς καὶ ἰσχυρὸς τῶν ἀπάντων Δεσπότης Χριστός.

Σὲ εἶδεν ὁ δίκαιος Ἰακώβ ὡς κλίμακα ἀπὸ τῆς γέννησίν Σου, ὁ μὲν Θεὸς κατέβη καὶ συνέφαγε καὶ συνέπιε μετ' ἡμᾶς. Ὁ Ἀρχὼν τῶν Πάντων ὡς ἴσος ἄνθρωπος ἐφάνη, ἵνα τὸν Νόμιον Αὐτοῦ ἐκδιδάξῃ, ὅτι Σὺ ἐγέννησας Αὐτόν.

Χαῖρε Παρθένα ὅτι ὁ Γεδεὼν εἶδε Σὲ ὡς πόνον ὁ δὲ Δαυὶδ ὡς παρθένον καὶ ὡς θυγατέρα καὶ Βασίλισσα τῶν πάντων.

Ὁ Ἡσαίας ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ Σὲ ὀνομάζει, ὁ Ἰεζεκιὴλ πύλην τὴν μετὰγουσα τοὺς ἐκ Γῆς εἰς Οὐρανούς καὶ ἔλοι οἱ Ἅγιοι προφῆται Σὲ ἐνεκωμίασαν.

Ἡμεῖς δὲ τί νὰ σὲ ὀνομάσωμεν Παρθένα; Παράδωκαν; Σὺ πρέπει ὅτι ἐβλάστησας τὸ ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας, τὸν Χριστόν, ὅστις ἐδωδίασε τὰς ψυχὰς τῶν πιστῶν. Παρθένον; καὶ ἀληθῶς παρθένος εἶσαι, ὅτι ἀσπόρως ἐγέννησας τὸν Σωτῆρα καὶ Λυτρωτήν, ὅτι καὶ πρὸ τοῦ τόκου παρθένος ἦσο καὶ ἐν τῷ τόκῳ παρθένος εὐρέθης καὶ μετὰ τόκον πάλιν παρθένος ἔμεινας.

Τί Σὲ ὀνομάσωμεν Μητέρα; Σοὶ πρέπει καὶ τὸ

αὐτό, ὅτι Μήτηρ ἔγινες τοῦ Βασιλέως τῶν ὅλων Χριστοῦ.

Τί νὰ σὲ εἴπομεν; Οὐρανόν; Σοὶ πρέπει καὶ αὐτό, ὅτι ἀνέτειλες τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης.

Χαῖρε Παρθένα, Χαῖρε Κυρία τῶν Ἀγγέλων, Χαῖρε Κυρία ἡμῶν. Ὑπάγε εἰς τὴν κατὰπανσιν τοῦ Υἱοῦ Σου παρεῖαι εἰς τὰ σκηνώματα τὰ ἡγαπημένα Σοι, ὕπαγε εἰς τὸν ἡτοιμασμένον Σοι τόπον καὶ ἐνθυμοῦ καὶ ἡμᾶς καὶ τὸ Γένος ἡμῶν Κυρία Θεοτόκα, ὅτι καὶ ἡμεῖς καὶ σύ, Παρθένα, ἀπὸ ἐν Γένος τοῦ Ἀδάμ, εἴμεθα.

Διὰ τοῦτο μεσίτευσέ καὶ Σὺ τὸν Πάντων Δεσπότην, τὸν ἐξουσίαν ἔχον ἐπὶ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, παρεκάλει τὸν Υἱόν Σου, τὸν ὅποιον ἐβάστασας καὶ ἐθήλασας, νὰ βοηθήσῃ ἡμᾶς, νὰ στερεώσῃ ἡμᾶς, νὰ ἐνδυναμώσῃ ἡμᾶς εἰς τὸ ἔργον ὅπου μετὰ ταῦτα ν' ἀπολαύσωμεν τὰς ἐλπίδας ἡμῶν.

Ὑπάγε Παρθένα, ἀπὸ τῆς Γῆς εἰς τοὺς Οὐρανούς, ἀπὸ τῆς φθορᾶς εἰς τὴν ἀφθαρσίαν, ἀπὸ τῆς λύπης τοῦ κόσμου ταύτου εἰς τὴν χαρὰν τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, ἀπὸ τῆς φθαρτῆς Γῆς εἰς τὸν ἀφθάρτον οὐρανόν.

Ὑπάγε Παρθένα, εἰς τὸ Φῶς τὸ Οὐράνιον, εἰς τοὺς ὕμνους τῶν Ἀγγέλων, εἰς τὰς δοξολογίας τῶν ἀπ' αἰῶνος Ἀγίων.

Ὑπάγε Παρθένα, εἰς τὸν τόπον τοῦ Υἱοῦ Σου, εἰς τὴν Βασιλείαν Του, εἰς τὴν ἐξουσίαν Του, ὁμνήσατε Ἀγγέλαι, δοξάσατε προφῆται, ἐπαινέσατε Ἀρχαγγέλαι τοῦ Βασιλέως, τὴν Μητέρα τοῦ Φωτός, τὴν λυχνίαν τὴν ἀβεστον, τοῦ Οὐρανοῦ τὴν πλατυτέραν, τοῦ στερεώματος τὴν ὑψηλότεραν, τὴν προστασίαν τῶν Χριστιανῶν καὶ μεσίτριαν τοῦ Γένος ἡμῶν...

Ἡμεῖς δὲ ἐν τῇ ἐλαχιστότητι, τὸν Ὑμνον ψάλλομεν.

Ἄξιον ἐστὶ ὡς ἀληθῶς
μακαρίζειν Σὲ τὴν Θεοτόκον
τὴν Ἀειμακάριστον καὶ Παναμώμητον
καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.
Τὴν Τιμιωτέραν τῶν Χερουδαὶμ
καὶ ἐνδοξοτέραν, ἀσυγκρίτως
τῶν Σεραφεὶμ, τὴν ἀδιαφθόρως
Θεολόγον τεκοῦσα, τὴν ὄντως
Θεοτόκον, Σὲ μεγαλύνωμεν.

ΑΛΙΕΙΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΩΝ

Εὐαγγ. Ἰωάννης. «Καὶ τὸ φῶς ἐν τῇ σκοτίᾳ φαίνει καὶ ἡ σκοτία αὐτὸ οὐ κατέλαβεν» (Ἰωάν. α' 5).

Καὶ οἱ μὲν ἰδιώμα τοῦ φωτός εἶναι ἡ φεγγοδολία εἰς τὸν σκοτεινὸν τόπον, φανερόν εἶναι εἰς πάντας καὶ γνωστόν. Ἀλλὰ ποία εἶναι αὕτη ἡ σκοτία; Καὶ πῶς αὕτην δὲν κατέλαβεν τὸ φῶς; Σκοτία εἶναι ἡ Ἀμαρτία.

Ἀκούσον τὸν Παῦλον ἐπιθεδαιούντα τοῦτο: «...Ἀποθώμεθα οὖν τὰ ἔργα τοῦ σκότους. Μὴ συγκοινωνεῖτε τοῖς ἔργοις τοῖς ἀκάροις τοῦ σκότους...» (Ρωμ. ιγ' 12).

Ἡ Ἀμαρτία λέγεται σκοτία, ὡς σκοτίζουσα τὸν νοῦν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἀρπάζουσα ἀπ' αὐτοῦ τῆς διακρίσεως τὸ φῶς.

Ὡς αὕτην τὴν σκοτίαν τῆς ἀμαρτίας, πρὸ τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ἦσαν καθήμενοι οἱ ἄνθρωποι.

«...Ἦτο γὰρ ποτὲ σκότος, νῦν δὲ Φῶς ἐν Κυρίῳ...» (Ἐφ. ε' 8).

Ὅτε δὲ πρὸδύκησεν ὁ Θεὸς ἀποστεῖλαι τὸν μονογενήν αὐτοῦ Υἱὸν εἰς τὸν κόσμον, τότε τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου, καθυμένοις, φῶς ἐπέλαμψεν.

«...Ὁ λαὸς ὁ πορευόμενος ἐν σκότει ἴδετε φῶς μέγα...», (Ἠσ. θ' 2). Φῶς ἀληθοῦς θεογονίας, φῶς ὁρθῆς πίστεως, φῶς ἀνυποκρίτου ἀρετῆς. Τοῦτο δὲ τὸ φῶς ἄχρι τῆς σήμερον διὰ τῶν Εὐαγγελικῶν λόγων λάμπει εἰς τὸ σκότος τῶν καρδιῶν ἡμῶν.

«...Ἰησοῦς γὰρ Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας...» (Ἑβρ. ιγ' 8). Ἐξ ἄλλου συνεχίζει ὁ Ἀπόστολος λέγων: «...Τοῦτο δ' ἐστὶ τὸ Φῶς καὶ τὸ Φῶς ἐν τῇ σκοτίᾳ φαίνει...» (Ἑβρ. ιγ' 8-9), διότι ὅχι μόνον τότε ἐφώτισεν, ἀλλ' ἄχρι τῆς σήμερον φωτίζει καὶ ἕως τοῦ Αἰῶνος θά λάμπει.

Πῶς δὲ ἡ Ἀμαρτία καὶ ἡ Σκοτία αὐτὸ τὸ Φῶς δὲν κατέλαβεν; Ἀκούσατε.

Σαρκωθεὶς ὁ τοῦ Θεοῦ Υἱός, ἀνέλαβε μὲν τὰς ἀσθενείας ἡμῶν καὶ ἐγένετο κατὰ πάντα ὅμοιος μὲ ἡμᾶς, ὥς γράφει ὁ θεοπέσιος Παῦλος «...πεπερασμένον κατὰ πάντα καθ' ὁμοιότητα χωρὶς ἁμαρτίας...» (Ἑβρ. δ' 15). Ἡ σκοτία, συνεπῶς, δὲν ἠδυνήθη ἐγγίξει τὸ Φῶς, δηλαδὴ τὸν Χριστόν.

Λέγει ὁ Ἠσαίας: «...Ἀμαρτία γὰρ οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲν εὗρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ...» (Ἠσ. γγ' 9).

Ταῦτα λοιπὸν πρῶτον περὶ τῆς τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, Θεότητος καὶ Φωτός τὸ ποῖον ἐλαμψεν εἰς τὴν Σκοτίαν.

Εὐαγγ. Ἰωάννης «...Ὁ ὀπίσω μου ἐρχόμενος, ἐμπροσθέν μου γέγονεν, ὅτι πρῶτος μου ἦν...» (Ἰωάν.

α' 15).

Ὁ μόνον δὲ ἐγώ, λέγει, μαρτυρῶ ἀλλὰ καὶ ὁ Προδρόμος Ἰωάννης, μεγαλοφῶνός καὶ μετὰ πολλῆς παρρησίας μαρτυρεῖ περὶ αὐτοῦ.

Ἐν τούτοις ἡ μαρτυρία τοῦ Προδρόμου φαίνεται ὅτι περιέχει κάποιαν ἀντιλογίαν. Ὁ αὐτὸς Χριστὸς καὶ ὀπίσω καὶ ἐμπροσθεν καὶ πρῶτος καὶ ὕστερος τοῦ Ἰωάννου. Ἀληθῶς ἀντιλογία φαίνεται, διότι ὁ Χριστός, καθὼς εἶπεν ὁ μακάριος Σιμεὼν, ὅτι ἐδέξατο αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ «...ἔστι σημεῖον ἀντιλεγόμενον...» (Λουκ. β' 34), ὅπου Θεὸς καὶ Ἄνθρωπος καὶ ἐμπροσθεν καὶ πρῶτος τοῦ Ἰωάννου εἶναι, καθ' ὃ δὲ ἄνθρωπος, ὀπίσω καὶ ὕστερος αὐτοῦ εἶναι, ἐξ μῆνας μετὰ τοῦ Χριστοῦ γεννηθεὶς, διότι ἐξ μῆνας μετὰ τὴν σύλληψιν τοῦ Ἰωάννου ἐλθὼν ὁ Ἀγγελος πρὸς τὴν Ἀγίαν Παρθένον, εὐαγγελίστατο εἰς αὕτην τὴν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ σύλληψιν.

Καὶ ἰδοὺ εἶπεν ὁ Ἀγγελος πρὸς τὴν Παρθένον: «Ἐλισσάθετ ἡ συγγενὴς σου καὶ αὕτη συνειληφύτα ὦν ἐν γήρᾳ αὐτῆς καὶ οὗτος μὴν ἔκτος ἐστὶν αὐτῇ! τῇ καλουμένῃ στείρα...».

Θαυμαστὴ λοιπὸν τοῦ Προδρόμου ἡ μαρτυρία καὶ σύμφωνα πρὸς τὸν Εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην, ὡς ἐπιθεδαιούσα ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι Θεὸς καὶ Ἄνθρωπος.

Καὶ μὴ θαυμάσωμεν ὅτι αἰνιγματωδῶς ἐλάλησεν, διότι αὐτὸς εἶναι ὁ συνήθης τρόπος, δι' οὗ καὶ οἱ Προφῆται ἐλάλουν καὶ οἱ Ἰουδαῖοι ἤκουον.

Καὶ συνεχίζει ὁ Εὐαγγελιστὴς λέγων «καὶ ἐκ τοῦ πληρώματος αὐτοῦ ἡμεῖς πάντες ἐλάβομεν καὶ χάριν ἀντὶ χάριτος, ὅτι ὁ Νόμος διὰ Μωυσέως ἐδόθη, ἡ Χάρις καὶ ἡ Ἀλήθεια διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο» (Ἰωάν. α' 16).

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ καθ' ἡμᾶς Ἱερά Σύνοδος, καθυμένως καὶ πρὸς ἅσιν τυχόν παρεμνησιῶν, δηλοποιεῖ διὰ τῆς παρούσης ὅτι, οὐδὲν δημοσίωμα δεσμεύει ταύτην ἢ ἀπηχᾷ τὰς ἀπόψεις αὐτῆς, ἐφ' ὅσιν δὲν ἔτυχεν τοῦτο, πρὸ πάσης κωλοφορίας, τῆς σχετικῆς ἐγκρίσεως καὶ εὐλογίας ἐγγράφως ἢ δὲν ἐσημειώθη ἐν μέρει ἢ ἐν ὅλῳ εἰς τὸ Ἐπίσημον Ὅργανον τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, τὴν «Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας».

Πανήγυρις Ἱεροῦ Ναοῦ ᾽Οσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου Θεσσαλονίκης

Εἰς τὴν πόλιν τῆς Θεσσαλονίκης, τὴν νύμφην τοῦ Θεσσαλονικῶ, ἔνθα εὐρίσκεται ἀνηγεγεμένος ὁ Ἱερὸς Ναὸς τῆς ᾽Οσίας Εἰρήνης τοῦ Χρυσοβαλάντου εἰς τὸ ἐκδόκιμον ἱερόν τοῦ Γ.Φ.Τ.Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ἔλαβε χώραν ἡ ἐορτὴ καὶ πανήγυρις τῆς θαυματουργῆς ᾽Οσίας. Ὁ πανηγυρικὸς διάκονος τόσον τοῦ πανσέ-
πτου ναοῦ, ἔνθα τεθραύριστε ἡ θαυματουργὸς εἰκὼν τῆς ᾽Οσίας ὅσον καὶ τοῦ αἰκτοφείου, ἀλλὰ καὶ τῶν

περίξ ὁδῶν, προσέειδον ἐτι μεγαλύτερον τόγον εἰς τὴν ἁλὴν ἐορτήν.

Ἀπὸ τὴν πρωΐαν τῆς παραμονῆς τῆς ἐορτῆς, ἡ προσέλευσις τῶν πιστῶν ὑπῆρξε ἄθροα. Σύμφωνα μὲ τὸ καταρτισθὲν ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ καὶ τῆς ἐπιτροπῆς πρόγραμμα, ἐτελέσθησαν αἱ Ἱεραὶ Ἀκολουθίαι. Τῇ 7ῃ ἑσπερινῇ ἐτελέσθη μέ-
γας πανηγυρικὸς ἑσπερινὸς προεξάρχοντος τοῦ Σε-

Ἡ σελτὴ ἡμῶν ἡγεσία μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Παναγιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Γ.Ο.Χ. κ.κ. Ἀδξέντιον συμπαραστατοῦμενον ὑπὸ τῶν σεβασμιωτάτων μητροπο-
λιτῶν Πειραιῶς κ.κ. Γερόντιον καὶ Φθιώτιδος κ.κ. Καλλίνικον μετὰ μέρους
τοῦ ἐδλαβοῦς Ἱερατοῦ ἀναπέμπουσα δέησιν.

βασμωτάτου Μητροπολίτου Πειραιώς και Σαλαμίνος κ.κ. Γερωντίου συμπαραστυμένον υπό του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος και Θωακικού κ.κ. Καλλινίκου και πλειάδας Ιερέων.

Εγένετο κατά την τάξιν ή ληγή περίξ του Ναού και ή εὐλόγησις των ἄρτων εἰς τὸ προαύλιον λόγῳ τοῦ συνσυσταμένου τοῦ πλήθους. Ἐπίσης τὴν ἐπομένην κυριώνυμον ἡμέραν τῆς ἑορτῆς ἐτελέσθη ἀρχιερατικὸν συλλειτουργὸν ὑπὸ των Ἀρχιερέων πλαισιουμένων ὑπὸ των Ἀρχιερατικῶν Καλλιπῶν Ἰουστίνου, Ἰακώβου, Βασιλείου, Εὐθυμίου, Ἰωακείμ, Σπυρίδωνος, Μαρκιανῶ καὶ των ἱερέων Γεωργίου, Γεωργίου, Κωνσταντίνου, Νικολάου, Ἰωάννου, Κωνσταντίνου, Γεωργίου καὶ τοῦ διακόνου Βαρνάβα. Τελουμένης δὲ τῆς Θείας Λειτουργίας ἀφίχθη ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Μαρτυρικῆς Ἡμῶν Ἐκκλησίας κ.κ. Αὐξέντιος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ πνευματολογιωτάτου Ἀρχιερατικῶν πατρὸς Στεφάνου Τσίκουρα καὶ τοῦ ἀξιότιμου Βουλευτοῦ Ἀθηνῶν κ. Ἀθανασίου Κρίκου, πιστοῦ τέκνου τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ αγωνιστοῦ διὰ τὴν δικαιοσύνην ὑπὸ τῆς πολιτείας τοῦ ἀγῶνος των Γ.Ο.Χ. Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας ἐγένετο ἡ λιτανεὺσις τῆς Θαυματουργοῦ εἰκόνης τῆς Ὁσίας Εἱρήνης τοῦ Χρυσοβαλάντου μετὰ πάσης Ἐκκλησιαστικῆς τάξεως. Τῆς Ἱερᾶς πομπῆς προηγείτο ἡ Φιλαρμονικὴ τοῦ Μουσικοῦ Συλλόγου Εὐδόμου. Μετὰ ἀκολουθοῦσαν τὰ Ἱερὰ λάβαρα, ἑξαπτέρυγα, ὁ Τίμιος Σταυρὸς καὶ αἱ σημαίαι. Κατόπιν ὁ χορὸς των μοναζουσῶν, αἱ ὁποῖαι ἀφίχθησαν, ὡς ἀντιπρόσωποι των Ἱερῶν Μονῶν

Ἀττικῆς καὶ Μακεδονίας διὰ τὰ λαμπρύνουν μετὰ τὴν παρουσίαν των τὴν Μεγάλην Ὁσίαν Εἱρήνην τοῦ Χρυσοβαλάντου. Μετὰ τὸν χορὸ των μοναζουσῶν ἀκολουθοῦσιν τὸ ἀγιοστολισμένον κουβούκλιον ἐνθα ἦτο τοποθετημένη ἡ Θαυματουργὸς Ἱερὰ Εἰκὼν τῆς Ὁσίας ἐκ των ὁποίων, Ἱεροῦ Κουβουκλίου, ἦσαν ἐξηρητημέναι γαλονόλαιαι ταινίαι, αἱ ὁποῖαι ἐκρατοῦντο ὑπὸ νεανίδων μετὰ τοπικὰς ἐνδυμασίας, ἐκατέρωθεν δὲ τοῦ Ἱεροῦ Κουβουκλίου ἀκολουθοῦσε ὁ Ἱερὸς Κλήρος καὶ οἱ ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Λαρίσσης ἀφικθέντες ἀρχιερατικοὶ Στέφανος καὶ Ἀθανάσιος, ἐπικεφαλῆς δὲ τοῦ Ἱεροῦ κλήρου ἡ σεπτὴ κορυφὴ τῆς Ἐκκλησίας των Γ.Ο.Χ. αἱ Ἅγιοι ἀρχιερεῖς ἔχοντες εἰς τὸ μέσον τὴν γερακιάν Μακαριότητα τὸν σεπτὸν προκαθήμενον τῆς Ἐκκλησίας μας Ἀρχιεπίσκοπον κ.κ. Αὐξέντιον. Ὅπισθεν τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου ἀκολουθοῦσαν οἱ ἐπίσημοι, μετὰ τῶν ὁποίων ὁ βουλευτὴς κ. Ἀθανάσιος Κρίκος, ἡ κ. Μούτσου καὶ ἄλλοι. Καθ' ὅλην δὲ τὴν διαδρομὴν, ἀπὸ τῶν ἐξώστιας των πολυκατοικιῶν ἔβαινον τὴν Ἱερὰν Εἰκόνα μετὰ ἄνθη καὶ ἀρώματα καὶ εἰς τὰς ὁφείας τοῦ πολυπληθοῦς λαοῦ ἦτο ζωγραφισμένη ἡ χαρὰ τὴν ὁποίαν ἐπροξένησεν ἡ κατὰ Χριστὸν πανήγυρις. Μετὰ τὸ πέρας τῆς Ἱερᾶς λιτανείας καὶ πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ Ναοῦ, ἀνεπέμφθη δέησις ὑπὲρ τοῦ πληρώματος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, των τοπικῶν Ἀρχῶν, των κτητόρων καὶ ὑπὲρ πάντων των συνελθόντων εἰς τὴν Ἱερὰν πανήγυριν. Παιανίζούσης δὲ τῆς Φιλαρμονικῆς μετὰ πάσης τάξεως εἰσήλθον καὶ πάλιν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναόν.

Ὁ Χορὸς των μοναζουσῶν προηγείτο τοῦ Ἱεροῦ Κουβουκλίου κατὰ τὴν Ἱερὰν λιτανίαν

Τὴ ἑσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐψάλλη κατανυκτικῇ παρακλήσει χοροστατούντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος κ.κ. Καλλινίκου, παρακολουθούτων καὶ τῶν Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Αὐξαντίου καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Παιραιῶς καὶ Σαλαμίνης κ. Γερωντίου, τοῦ λαοῦ κατακλύσαντος οὐχὶ τὸν ναὸν μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸν περίε τοῦ ναοῦ χώρον, καθὼς ἐπίσης καὶ τοὺς ἐξώστας τοῦ οἰκοταφείου.

Τόσον εἰς τὸν ἐσπερινὸν τῆς ἐορτῆς, ὅσον καὶ εἰς τὴν Θείαν Λειτουργίαν, καθὼς ἐπίσης καὶ εἰς τὴν παράκλησιν, ἐγένετο Θεῖον κήρυγμα.

Εἰς τοὺς ἀρχιεπὶς ἐκ μακρῶν παρετέθη πλουσιωτάτη τράπεζα εἰς τὴν εὐρυχωροτάτην τραπεζαρίαν τοῦ Οὐκοτροφείου, εἰς τὴν ὁποίαν παρεκάθησαν οἱ τε Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, οἱ κληρικοί, οἱ ἐπίσημοι καὶ πολλοὶ πανηγυρισταί.

Εἰς τοὺς φιλοπόνοῦς καὶ ἀόκνως ἐργασθέντας διὰ τὴν λαμπρὰν ταύτην πανήγυριν πανοσιολογιωτάτους ἀρχιμανδρίτας Ἰάκωβον Παπαδέλλην καὶ Εὐθύμιον Ὁρσφάνον, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ἀξιοτίμους ἐπιτρόπους

τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Προσκυνήματος Ἀριστοτέλην Ἀδ-
 λαν καὶ Ἀναστασίαν Γάϊον ἐκ μέρους τῆς Διοική-
 σεως τοῦ Γενικοῦ Φιλοπότηου Ταμείου εἰς τὸ ὁ-
 ποῖον ἀνήκει τὸ Ἱερόν, προσκυνήμα, ἀξίζει ἔνα με-
 γάλον «εὖγε» καὶ πλουσιωπάτη ἀντάμοιφς ἀπὸ Θεοῦ
 διὰ πρεσβειῶν τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Εἰρήνης
 τοῦ Χρυσοβαλάντου.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Τῇ Διεύθυνσιν τοῦ Περιδικικοῦ μας ἐπιφυλάσσει εἰς αὐτὴν πάντοτε τὸ δικαίωμα νὰ μὴ δημοσιεύῃ ἢ νὰ συντέμνῃ κατὰ τὴν κρίσιν τῆς οἰκονομικῆς χειρὸς γραφῶν. Χειρὸς γραφῶν δημοσιευθέντα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

“ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας

Ἡ Φιλαρμονικὴ τοῦ μουσικοῦ συλλόγου Εὐόσμου προηγείται τῆς
Ἱερᾶς Πουπῆς

Ἑυαγγελιστιὰ Νέα

Χοροστασίαι τοῦ Μακαριωτάτου

Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην, μεσοῦντος τοῦ μηνὸς Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου, ἔ.ἔ., ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν κ.κ. Αὐξέντιος, ἐλειτουργήσεν, ἢ ἐχοροστάτησεν, εἰς ἱερὰς Ἀκολουθίας καὶ τελετάς, ὡς ἀκολουθῶς:

Τὴν 20ὴν Ἰουλίου (Π.Η.) ἐορτὴν τοῦ Προφήτου Ἠλίου τοῦ Θεσσαλίτου, ἐχοροστάτησεν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Σικφρονίου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, εἰς Κούδαρᾶ Ἀττικῆς, κατὰ τὸ 400ῆμερον Ἱερὸν Μνημόσυνον τοῦ αἰοδίου μεγάλου ἀγωνιστοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας, πατρὸς Μάρκου Χανιώτη, τοῦ Ἱεροκήρυκος ἐκφωνήσαντος τὸν κατάλληλον λόγον τῇ περιστάσει.

Τὴν 26ην Ἰουλίου (Π.Η.) ἐορτὴν τῆς ἁγίας ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Παρασκευῆς, ἐχοροστάτησεν

εἰς τὸν φερώνυμον, Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας, εἰς Μοναστηράκιον, τοῦ Ἱεροκήρυκος εἰπόντος τὸν Πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας.

Τὴν 28ην Ἰουλίου (Π.Η.) ἔλαβε μέρος καὶ προέστη τῆς πανδήμου Ἱερᾶς Λιτανείας, ἐπὶ τῇ πανηγύρει καὶ ἐορτῇ τῆς ἁγίας ἐνδόξου Μητρός ἡμῶν Εὐφρόνης τῆς Χρυσοβαλάντου, πλαισιούμενος παρὰ τῶν Σεβασμιωτάτων Συνοδικῶν Μητροπολιτῶν Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ.κ. Γερωντίου καὶ Θωμάκου καὶ Φθιώτιδος κ.κ. Καλλινίκου καὶ πλειάδος Κληρικῶν ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῆς Ἑλλάδος.

Τὴν 1ην Αὐγούστου (Π.Η.) ἐλειτουργήσεν καὶ ἐτέλεσεν τὰ Ἱερὰ Ἐγκαίνια εἰς τὸν Ἱερὸν Παρθενῶνα τοῦ Ἀρχιδιεκόνου καὶ Πρωτομάρτυρος Ἁγίου Στεφάνου, εἰς Παλαιὸν Ἡράκλειον Ἀττικῆς.

Ἀπὸ τὴν Πανηγυριν τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς Χαλκίδος

Τὴν 8ην Αὐγούστου (Π.Η.) ἐχοροστάτησεν εἰς Ἱερὰν Μονήν, τῆς Ἁγίας Σκέπης Μπαγιατίου Ἀττικῆς, Κυριακὴ IB' τοῦ Ἱεροῦ Ματθαίου.

Τὴν 15ην Αὐγούστου (Π.Η.) ἑορτὴ τῆς Θείας Κοιμήσεως τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν μεγαλοπρεπῆ Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος τὸν φερωνόμως πανηγυρίζοντα, εἰς Ἀγιοῦ-πολιν Ἀττικῆς (Τσιγκιά), ἐν πληθούσῃ Ἐκκλησίᾳ, τοῦ Ἱεροκλήρουκς ἐκφωνήσας τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας.

Τὴν 28ην Αὐγούστου (Π.Η.) ἐπὶ τῇ ἐννάτῃ ἡμέρᾳ τῆς εἰς Οὐρανὸς Μεταστάσεως τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου (Φανερωμένης) μετέβη εἰς τὴν Ἱερὰν ἀρτιούστατον Μονὴν τῆς Γεροντίσσης Θεοδοσίας εἰς Εὐλόκαστον Κορινθίας ἐνθα ἐλειτουργήσεν καὶ ἐπικοινωνήσῃ μετὰ τῷ αὐτόθι Παράρτημα ἡμῶν.

Τὴν 21αν Αὐγούστου (Π.Η.) ἐλειτουργήσεν καὶ ἡλόγησεν τοὺς Ἄρτους εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν τῆς Παναγίας τῆς Προυσιωτίσσης εἰς Τσακὸν Ἀττικῆς, ὁμιλήσας καταλλήλως τοῦ Ἱεροκλήρουκς.

Τὴν 23ην Αὐγούστου ἐ.ἔ., μετέβη ἐν Συνοδείᾳ τοῦ Σεβασμιωτάτου Συνοδικοῦ Συγέδρου Ἀγίου Κυκλάδων & Νήσων κ.κ. Γαβριήλ, εἰς Ἀθήναια Κορινθίας, πρὸς

ἀδελφικὴν ἐπίσκεψιν, τοῦ ἄρτι προσελθόντος εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κορινθίας κ.κ. Καλλίστου, ὅστις ὑπεδέχθη τὸν τε Μακαριώτατον κ.κ. Αὐξέντιον, τὸν Σεβασμιώτατον ἅγιον Κυκλάδων & Νήσων κ.κ. Γαβριήλ, καὶ πᾶσαν τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Ἱεροῦ μετὰ χαρᾶς καὶ ἐγχαρδιότητος καταφανοῦς, μετὰ τοῦ πρωτοσυγγέλλου αὐτοῦ πατρὸς Καλλινίκου καὶ τῆς Καθηγουμένης τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Γεροντίσσης Μακαρίας. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ παρέμεινεν ὁ Μακαριώτατος πλέον τῆς ὥρας, διαλεχθεὶς μετὰ τοῦ ἁγίου Κορινθίας διὰ τὰ γενικώτερα ζητήματα τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, ιατρωνόσας αὐτῷ τὴν εἰλικρινὴ χαρὰν πάντων διὰ τὴν ἱστορικὴν καὶ σῶττειρα ἀπόφασιν αὐτοῦ νὰ προσχωρήσῃ εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον Γ.Ο.Χ. (Κάνιγγος 32).

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΙΣ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ - ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

Τὴν 4ην πρὸς 5ην τοῦ μηνὸς Ἰουλίου, ΠΟΗ, ἑορτὴ τοῦ Ἀγ. Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου, ἡ φερωνόμος Ι. Μονῇ, παρὰ τὴν Ν. Πέραν, Μ. Πεδίο, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ.κ. Γεροντίου, πάνυ γεραίρουσα τὴν Μνήμην τοῦ Ἀγίου, ἐτέλεσε ἐλονύκτιον ἀγρυπνίαν, εἰς τὴν ὁποίαν παρευρέθη πλῆθος λαοῦ μετὰ τοῦ Κλήρου αὐτοῦ.

Ὁ Ἱερ. Βησσαρίων εἰς Καμπέραν Αὐστραλίας τὴν 18-4-77 ἐβάπτισε τοὺς εἰκονιζομένους Ἰταλοὺς Ποτέρα καὶ υἱὸν δοὺς ἀντιστοίχως τὰ ὀνόματα Δημήτριος καὶ Σεβαστιανὸς

Κατά τὴν πρωΐνῃ λαειτουργίᾳ, ἐχοροστάτησεν ὁ Μητροπολίτης κ.κ. Γερώντιος μετὰ τῶν Συνεπισκόπων του καὶ Μητροπολιτῶν Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ.κ. Παΐσιου καὶ Φθιώτιδος καὶ Θωμιακοῦ κ.κ. Καλλινίκου καὶ μεθ' ὧν τοῦ Ἱερατείου τῆς Θεοσώστου Μητροπόλεως Γ.Ο.Χ. Παιραιῶς καὶ Σαλαμίνος, καὶ ἄλλων ἱερέων ἐτέρων Μητροπόλεων, ἐπίσης πλῆθος λαοῦ, οἱ ὅποιοι ἦλθον ἐπὶ τούτου, ἐποχούμενοι, ἀπ' ὅλες τῆς ἐνορίας τῆς Μητροπόλεώς μας, ὡς ἐπίσης καὶ ἀπὸ γειτονικῶν Μητροπόλεων.

Κατὰ τὴν μεσημέριαν, παρετέθησαν ἀλλεπάλληλα τράπεζαι, διὰ τὰ οἰκονομηθῇ ἡ συρροὴ τοῦ πλήθους καὶ τοῦ Ἱερατείου, εἰς συνστίαν καὶ φιλοξενίαν τῆς Ἱερᾶς Κλήνης τῆς Μητροπόλεώς μας.

Τὴν 17ην τοῦ μηνὸς Ἰουλίου, κατὰ τὸ πάτριον ἐορτολόγιον, ἐορτὴν τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Μαρίνης ἐπανηγύρισε ὁ φερώνυμος Ἱερεὺς Ναὸς Κορυθαλλοῦ (Μετόχιον Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Ἀθανασίου Μεγάρων), χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ.κ. Γεροντίου, πλαισιωμένου ὑπὸ δεκάδων καὶ πλέον ἱερέων τῆς Μητροπόλεώς μας.

Τὴν ἐορτὴν ἐτήρησαν ὁ βουλευτὴς κ. Ἰωάννης Βουγιουκλάκης καὶ ὁ Δήμαρχος Κορυθαλλοῦ κ. Φθινάκης μετὰ τμήματος τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου καὶ

πλῆθος εὐσεβοῦς λαοῦ.

Ἐν συνεχείᾳ ἐγένετο Αἰτάνησις τῆς Ἁγίας Εὐχέως ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τοῦ Κορυθαλλοῦ.

Μετὰ τὸ πέρας, παρετέθησαν τράπεζαι, εἰς κοινὴν συνστίαν καὶ φιλοξενίαν Κλήρου καὶ λαοῦ.

Ὁ Μητροπολίτης κ.κ. Γερώντιος, ἀπὸ τὸ ἑσπέρας τῆς παραμονῆς τῆς ἐορτῆς τῆς Ἁγ. Μαρίνης καὶ ὡς τὴν πρωΐαν τῆς Κυριακῆς ἡμέρας, ἐχοροστάτησεν, εἰς ὁλονύκτιον ἀγρυπνίαν, εἰς τὴν ὁμώνυμον Ἱερὰν Μονὴν παρὰ τοῖς Ἁγ. Θεοδώρου Κορινθίας τοῦ π. Μεθοδίου, τὸ δὲ ἑσπέρας ἐπεσκέφθη τὴν ἐορτάζουσαν Ἱ. Μονὴν τοῦ πατρὸς Νικολάου Μακρῆ παρὰ τὸ Σοφικὸν Κορινθίας.

Ζαγορά

Στὰς 8 Αὐγούστου ἐ.ε. ἡμέραν Κυριακὴν, ἐορτὴν τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Τριανταφύλλου τοῦ ἐκ Ζαγορᾶς ἐόρτασε δι' Ἀρχιερατικῆς Λειτουργίας καὶ μετὰ πᾶσαν ἐκκλησιαστικὴν μεγαλοπρέπειαν, ἱεουργοῦντος τοῦ Μητροπολίτου Φθιώτιδος - Θωμιακοῦ κ.κ. Καλλινίκου, συμπαραστατομένου ὑπὸ τοῦ πατρὸς Γεωργίου ἐκ Βέλου τὸ παρεκλήριον τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Τριανταφύλλου εἰς Ζαγοράν.

Τὴν Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν Μεταμορφώσεως Αἰγάλεου ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τῆς θυγατρὸς τοῦ προθιερέως Νικολάου Λεσποτιδῆ μετὰ τοῦ Δ.η.μ. Κουντούρη.

Τὴν ἑορτὴν ἐτίμησαν πιστοὶ ἐκ Βόλου καὶ τῶν περιχώρων.

Εὐχόμεθα εἰς τοὺς κτήτορας καὶ πιστοὺς ἐνορίτας τοῦ ναοῦ τούτου χρόνια πολλὰ καὶ αἰ προσβείαι τοῦ Ἁγίου νὰ ἐνισχύουν αὐτούς.

Φάρσαλα

Μετ' ἐκκλησιαστικὴν λαμπρότητα ἐώρτασε ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ πατρὸς Θεοῦ τὴν ἑορτὴν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ἡ ὁποία εὕρισκεται εἰς τὴν Ποταμιὰ Φαρσάλων.

Τὴν ἑορτὴν ἐλάμπρυνε μὲ τὴν παρουσίαν του, ὁ Μητροπολίτης Φθιώτιδος - Θωακκοῦ κ.κ. Καλλίνικος. Πολλοὶ πιστοὶ προσῆλθον ἀπὸ τὸ ἐσπέρας καὶ τὸ πρωὶ στήν Ἀρχιερατικὴν Λειτουργίαν ἀπὸ Φάρσαλα, πέριξ χωρίων, Λάρισαν, Βόλον, ὡς καὶ ἀπὸ τὸν Δομοκόν.

Εὐχόμεθα εἰς ἔτη πολλὰ νὰ ἐορτάζη ὁ πατὴρ Θεοῦ τὴν σεβασμίαν αὐτὴν ἑορτὴν μετὰ τῆς ἀδελφότητός του καὶ τῶν πιστῶν.

Βόρειος Ἑλλάς

Μετὰ πάσης σεμνότητος ἐτελέσθη διὰ πρώτην φοράν ἡ πανήγυρις τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Ἀχλαδοχωρίου Συντικῆς. Εἰς τὴν παραμεθόριον ταύτην περιοχὴν τῶν συνόρων Ἑλλάδος — Βουλγαρίας εὕρισκεται ὁ νεόδημος Ἱερὸς Ναὸς τῆς θείας Μεταμορφώσεως, ὁ ὁποῖος ἀνηγέρθη εἰς τὸ δωρηθὲν ὑπὸ τῶν εὐλαβῶν χριστιανῶν Γεωργίου καὶ Σοφίας Σταμτοῦ εἰς τὴν Ἑλληνικὴ Ὁρθόδοξον Κοινότητα Γ.Ο.Χ. Σερρών, ἡ ὁποία καὶ κατέβαλε τὴν κατὰ τὸ πλεῖστον δαπάνην τῆς ἀναγέρσεως. Τὴν θείαν λειτουργίαν ἐτέλεσεν ὁ νέος ἐφημέριος πατὴρ Γεώργιος Παπαπετρίδης μετὰ τοῦ διακόνου π. Ἀμβροσίου Νικηφορίδου. Εἰς τὴν ἱερὰν ταύτην πανήγυριν συνέδραμον πλήθος προσκυνητῶν ἐξ ἑκτῆς τῆς ἐπαρχίας Συντικῆς καὶ ἐνδρομεῖς ἐκ τῆς πόλεως τῶν Σερρῶν.

Κομοτινὴ - Θράκη

Ἡ χαριτόβρυτος χάρις τῆς Ὁσίας Μητρὸς Εἰρήνης τῆς Χρυσοβάλαντου ἀπὸ τῶν ἐν Θεσσαλονικίᾳ Συνδικτῶν ἱερῶν ναῶν τῆς ἐφθασε καὶ εἰς τὴν ἀστυκὴν περιοχὴν τῆς Δυτικῆς Θράκης διὰ τῆς ιδρύσεως ἐν Κομοτινῇ Ἱερᾶς Γυναικείας Ἐπισκοπικῆς Μονῆς, τὰ θοαναίξια τῆς ὁποίας πέρις τὴν 27ην Ἰουλίου ἐτέλεσεν ὁ ἐκ Δράμας πατὴρ Μιχαὴλ. Τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1976 ἐγένετο τὰ ἐγκαίνια αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κ.κ. Αὐξεντίου συμπαραστατουμένου ὑπὸ πλειάδος κληρικῶν τῆς Μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἐφέτος ἐγένετο ἡ πρώτη ἐτησίαν πανήγυρις τῆς

Ἱερᾶς Μονῆς καὶ ὅπως τὰ ἐλάφια ὅταν διψᾶσιν τρέχουν εἰς τὰ γάρφαρα νερὰ τῶν ὀρέων, τοιοῦτοτρόπως ἄνευ τυμπανοκρουσιῶν καὶ ἀγγελιῶν, ἔτρεξαν οἱ πιστοὶ τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὴν Ἱερὰν Μνῆμην τῆς. Τὴν θείαν Λειτουργίαν ἐτέλεσαν οἱ Κληρικοὶ Δράμας π. Μιχαὴλ, ὅστις ἐκήρυξε καὶ τὸν πανηγυρικὸν λόγον, καὶ ὁ π. Ἰωάννης, βοηθούμενοι ὑπὸ τοῦ ἱεροδιακόνου τοῦ ἐν Δράμᾳ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν Ἀμβροσίου, Α. Νικηφορίδου. Εἰς τὸ τέλος ἐγένετο Ἱερὰ Λιτανεΐα πρὸς πνευματικὴν πρόοδον τῶν συρρευσάντων πιστῶν.

Πατριεὶα

Πνευματικὸς λεημὼν, καὶ παράδεισος τρυφῆς ἡ τῶν θείων Γραφῶν ἐστὶν ἀνάγκησις παράδεισος δὲ τρυφῆς ἐκείνου τοῦ παραδείσου θεπτῶν.

Ἰωάννου Χρυσοστόμου

Θυρεὸς μοναχοῦ ἀκαταμάχητος, ὕμνος ἀγγέλων ἐν στόματι αὐτοῦ.

Ἀββᾶ Ὑπερεχίου

Σίφος δξύτατον κατὰ τοῦ διαδόλου, φαλμυδία ἐν στόματι μοναχοῦ.

Ἀββᾶ Ὑπερεχίου

Πάσης ἀπέχου φθορᾶς, καὶ τοῦ μυστικοῦ δαίμονος πᾶσαν ἡμέραν μέτεχε. Οὕτω γὰρ Χριστοῦ τὸ σῶμα τὸ ἡμέτερον γίνεται.

Νεΐλου τοῦ ἀσκητοῦ

Ἀνάγκασον ἑαυτὸν εὐχὰς ποιῆσαι πολλάς, φῶς γάρ ἐστι τῇ ψυχῇ σου ἡ εὐχή.

Ἀββᾶ Ἡσαΐου

Ὅπερ γάρ τὸ σῶμα τοῦτο τὸ ἡμέτερον, ψυχῆς μὴ παραύσης, νεκρὸν ἐστὶ καὶ δυσώδης· οὕτω ψυχὴ, μὴ κινουσα ἑαυτὴν εἰς προσευχὴν, νεκρά ἐστὶ, καὶ ἀθλία καὶ δυσώδης.

Ἰωάννου Χρυσοστόμου

Οὐδὲν γάρ, οὐδὲν εὐχῆς δυνατώτερον πεπυρωμένης καὶ γνησίας.

Ἰωάννου Χρυσοστόμου

Ἡ προσευχὴ καταρύγιον πέφυκε βοηθείας, καὶ πηγὴ σωτηρίας, καὶ θησαυρὸς πεποιθήσεως, καὶ λιμὴν ρυόμενος ἀπὸ τρικυμίας, καὶ φῶς τοῖς ἐν σκότει, καὶ στήριγμα τῶν ἀσθενῶν, καὶ σκέπη ἐν τῷ καιρῷ τῶν πειρασμῶν, καὶ βοηθεία ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς νόσου καὶ ἀσπίς λυτρώσεως ἐν πολέμῳ καὶ θέλος ἡμονημένον ἐξ ἐναντίας τῶν ἐχθρῶν.

Ἰσαάκ τοῦ Σύρου

Ἀπὸ τὸ σινοτάδι τῆς ἀπιστίας στὸ φῶς τῆς σωτηρίας

Ὑπὸ τοῦ Ἀριστείδη Σ. Καρβέλα

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Βυθίστηκε σὲ σκέψεις καὶ σὲ λίγα συνέχισε μονολογώντας. Διαμάντια τῆς ἀρετῆς στῆς ζωῆς τὸ πέρασμα, πόσοι ζηλεύουν τὴν χάριν σας. Πόσοι καὶ πόσοι βαρεῖν ἀλυσσοδεμένον ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, ποιοὺν γὰρ σπάσκουν τὰ δεσμά τους· νὰ πλησιάσουν ἐλεύθεροι τὸ φῶς τῆς ζωῆς· νὰ ζήσουν ὅπως καὶ σεῖς, κοντὰ στὴν χαρὰ καὶ τὴν καλωσύνη πού προκαλεῖ τὸ φωτεινὸ σας χαμόγελο, ἀποτέλεσμα τῆς εὐσεβείας, ἡ ὁποία πλημμυρίζει τὴν ψυχὴ σας!! Διστάζουν; στέκουν βουβοί!! γιατί; τί τοὺς λείπει; ἴσως τὸ ξεκίνημα τῆς ἐλπίδος, συγτροφία μὲ μιὰ τελευταία προσπάθεια, ὅσα ἀκρότη εἶναι καιρὸς, πού θὰ τὴν διακρίνῃ ἡ εὐσεβὴς διάθεσις, ἡ ὁποία ἀσφαλῶς θὰ κατορθώσῃ νὰ γκρεμίσῃ τὸν βράχο τῆς ἀπιστίας, τῆς ἀμελείας καὶ τῆς ἀπελπισίας, θὰ ἔχει δὲ σὰν ἀποτέλεσμα νὰ ξεπροβάλλῃ ἡ ἡλιαχτίδα τῆς ποτηρῆς λυτρώσεως καὶ σωτηρίας. Ἀρκεῖ ἓνα βλέμμα ἱκετευτικὸ στὴν γλυκεῖα μορφή τοῦ Σωτῆρος μας Χριστοῦ, πού ἀπὸ κεῖ ψηλὰ τὸ εἰκονοστάσι τοῦ σπιτιοῦ μας, παρακολουθεῖ ἀδάκρυτα κάθε ἐνέργειά μας μεγάλη ψυχικὴ ὀφέλεια θὰ μᾶς χαρίσῃ. Ἡ μορφή τοῦ Κυρίου μας θὰ θερμάνῃ τὴν παγωμένη ψυχὴ· ἡ ἀνταύγεια τῆς ἀκτινοβολίας Του θὰ φωτίσῃ κάθε σκοτάδι τῆς καὶ φωτισμένη, θὰ γνωρίσῃ τὴν ἀλήθεια, τὸ φῶς τῆς ζωῆς πού εἶναι ὁ Κύριος καὶ Θεὸς μας, τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν. Τὸ πρῶτα ὄμμα μὲ βεβαία τὴν ἐπιτυχία, πού φανερώνῃ ἀλήθεια, τί μπορεί νὰ ἐπιτύχει μιὰ εὐγενικὴ καὶ καλωσανάτη προσπάθεια!!....

Καὶ τώρα παιδί μου Νικήτα, εἶναι ὥρα, πρέπει νὰ πηγαίω εἶπε ὁ κύριος Πέτρος. Φρόντισε νὰ συνεχίσεις τὴν ὥραία σου προσπάθεια. Ἡ ζωὴ σου καὶ κάθε ἀνθρώπου ἡ σωτὴρ, κοντὰ εἰς τὸν Νόμον τοῦ Σωτῆρος μας Χριστοῦ εἶναι: τὸ ἰδανικὸ ἔθιμα· τὸ εὐλογημένο, τὸ παρήγορο, τὸ ἐλπιδοφόρο μήνυμα τῆς μακαρίας καὶ πνευματικῆς χαρᾶς καὶ ἐλπίδος· ἡ φλόγα πού θερμαίνει καὶ φωτίζει, πού κατακαίει τὰ ζιζάνια τῆς ἁμαρτίας, καὶ σὰν φάρος φεγγοδοῦ τὸν δρόμο τῆς ἀνθρωπίνης πορείας· τὸ γαληνεμένο λιμάνι μὲ τὴν χαλυδαίνην ἀγκυρὰ τῆς σωτηρίας· ἡ εὐλογημένη στιγμή πού προσκομίζει τὸν στέφανο τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς μακασιότητος τὴν ἐλπίδα.... Σὲ χαιρετῶ παιδί μου Νικήτα, καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ νὰ σὲ συγτροφεύει σὲ κάθε σου ὄμμα.

Στὸ καλὸ κύριος Πέτρο, καὶ σὲ εὐχαριστῶ γιὰ τὸν θησαυρὸ πού μοῦ χάρισες μὲ τὴν ὥραία σου ἱστορία· ὁ Θεὸς μαζί σου εἶπε ὁ Νικήτας. Πόσο σιωπὰ καὶ ἀληθινὰ εἶναι τὰ λόγια σου κύριος Πέτρο, πού δρῶσαν ἀπήχηση στὶς ἀνθρώπινες καρδιές καὶ εἰς συγκλονίζουν! ἔγας δὲ βαθὺς συλλογισμὸς πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό του, πού θέρμανε τὴν σκέψη του. Πόσοι ἀραγὲς σκέφθηκε,

βρίσκονταν στὸ κατώφλι τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐλογίας, τῆς ἀπὸ τὸν Θεὸν παρεχομένης· χαρίσματα πού πηγάζουν ἀπὸ τὴν ἀθάνατον πηγὴν τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου! Ἡ μικρὴ ἱστορία τοῦ κύριος Πέτρο, μεγάλῃ καὶ πλουσίᾳ σὲ διδάγματα, προσφέρονται σὰν πρότυπα, σὰν δροσίσματα σταγόνες βροχῆς, σὰν ἑαρινὸ χάρι ἀνέμου, στὸ ἀνθρώπινο κοινωνικὸ καμίνι, ἔχει πού πλάσθῃ καὶ σφαιρηλατοῦνται τῶν ἀνθρώπων χαρακτῆρες....

Ὁ καθένας στὸν κύκλο του, συνέχισε ὁ Νικήτας, καὶ ὅλοι μαζί ἐνωμένοι, ὀφείλουμε ἐργαζόμενοι πνευματικῶς νὰ πυκνώσουμε τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ τοῦ Σωτῆρος, πρὸς ἀντιμετώπιση τῆς ἁμαρτίας, πού τόσο σκληρὰ ἔχει αἰχμαλωτίσει τὴν κοινωνία τῶν ἀνθρώπων. Τὴν ἀνθρωπίνην κοινωνία ἡ ὁποία σὰν ἀπέραντο χωράφι, προσφέρεται καὶ περιμένει σὲ ὀριζήματα τῆς σημεῖα τὴν πνευματικὴ καλλιέργεια μὲ τὸ ἄλλετρι τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς πίστεως, τὸ ὁποῖον θὰ καθαρίσῃ πρῶτα - πρῶτα τὴν πληθώρα τῶν κακίστων ἀνθρωπίνων ἐπιθυμιῶν τῆς σαρκὸς καὶ τοῦ πνεύματος, πού ἐμποδίζουν κάθε πνευματικὴ καρποφορία. Καὶ ἀπληλαγμένο μετὰ ταῦτα, τῆς κοινωνίας τὸ χωράφι, ἀπὸ τὰ πάσης φύσεως ζιζάνια τῆς ἁμαρτίας, ἐντατικὰ καλλιεργημένο θὰ δεχθῇ τὸν καλὸν σπόρον τῆς ἀληθείας, καὶ θὰ καρποφορήσῃ σὲ κάθε ψυχὴ τῆς ἀνθρωπίνης ταύτης κοινωνίας, πλουσίους τοὺς καρποὺς τῆς εὐσεβείας: τὴν εὐσπλαχνίαν, τὴν εὐεργεσίαν, τὴν ταπεινοφροσύνην, τὴν πραότητα, τὴν μακροθυμίαν, τὴν πρὸς τὸν πλησίον συμπάθειαν καὶ συγγνώμην κατὰ μῆτρην τοῦ Κυρίου, τὴν ἀπὸ Θεοῦ ἀγάπην καὶ εἰρήνην τὸν πλουτισμὸν τῶν καρδιῶν, διὰ τῆς χάριτος τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Πάντων δὲ ταύτων συνέπεια, ἡ διὰ τῶν λόγων καὶ ἔργων πραγματοποιήσις ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐφαρμογὴ τῶν κανόνων τῆς εὐσεβείας, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, καὶ πρὸς εὐχαριστίαν τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς, ὡς ἀναφέρει καὶ ὁ Θεόπνευστος Ἀπόστολος Παῦλος, εἰς τὴν πρὸς Κολλασσεῖς ἐπιστολήν του, Κεφάλαιον τρίτον, στίχοι 5—10 καὶ 12—17.

«Ἐγὼ εἰμι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ» (Ἰωάννου ιδ', 6) θροναιοφωνεῖ ἀνὰ τοὺς αἰῶνας ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς. Καὶ τῶν τριῶν ταύτων Θεῶν χαρίτων καὶ δωρεῶν ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην ἡ ἀνθρωπότης. Ἐκαστος ἐξ ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων, κατὰ προαίρεσιν καὶ συνείδησιν, καλεῖται παρὰ τοῦ Κυρίου ὅπως ἐπιδιώξῃ καὶ ἐπιτύχῃ συμμετοχὴν εἰς τὰ χαρίσματα ταῦτα, πρὸς πνευματικὴν οἰκοδομήν κατὰ τὸ ὅσιον Του θέλημα. Ἀμήν.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Σ. ΚΑΡΒΕΛΑΣ

Ἰούνιος 1977

Ἡ Στήλη τῶν Ἱερέων

ΔΙΑΝΟΗΤΙΚΑ ΠΡΟΣΩΝΤΑ ΤΟΥ ΠΟΙΜΕΝΟΣ

Ταῦτα ἀποτελοῦνται ἀπὸ δύο· ἀπὸ τὰ φυσικὰ καὶ τὰ ἐπὶκτιττα.

1) Φυσικά : Τὰ φυσικὰ προσώπων ἀποτελοῦνται ἀπὸ τὰ ἑξῆς: 1) τὸν νοῦν, 2) τὴν μάθησιν καὶ 3) τὴν φρόνησιν. Ἐὰν τὰς τρεῖς ταύτας ιδιότητες μεταχειρισθῶμεν ὡς ὕλικόν διὰ τοῦ ὁποίου θὰ δυνηθῶμεν νὰ οἰκοδομήσωμεν μίαν οἰκίαν, πρέπει ἀναμφιδόλως τὸν νοῦν νὰ τὸν χαρακτηρίσωμεν ὡς θάσιν, ὡς θεμέλιον, τὴν μάθησιν ὡς ὕλικόν δι' οὗ θὰ ἀνεγείρωμεν τὸ οἰκοδόμημα, τὴν δὲ φρόνησιν ὡς ἐπιστέγασμα καὶ κορυφὴν τοῦ οἰκοδομήματος. Ὁ ποιμὴν λοιπὸν πρέπει νὰ κατέχη ἐξ ἴσου καὶ τὰ τρία ταῦτα μέσα, διότι ἀνευ καὶ τοῦ ἑνὸς ἀκόμη δὲν δύναται νὰ ἀνεγείρῃ τὴν οἰκοδομήν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὡς ἀπαιτεῖ ὁ Παῦλος· «πάντα εἰς οἰκοδομήν ποιεῖται καὶ οὐκ εἰς καθαίρεσιν». Καὶ τὸ μὲν 1) ὁ νοῦς δίδει εἰς τὸν ποιμένα τὴν ἱκανότητα τῆς ἀντιλήψεως νὰ ἀντιλαμβάνηται οὗτος τὰ καθήκοντά του, ὅπως ἔνας κοινὸς νοῦς ἀνθρώπου ἀντιλαμβάνεται τὰ πράγματα. Εἶναι ἀριστὸν εἰς τὸν ποιμένα ἐὰν δὲν εἶναι μεγαλοφυΐα τις νὰ ἔχῃ τὸν στοιχειώδη κοινὸν νοῦν. Ἐὰν θεαίως ἔχῃ κατὰ πλεον ταύτου εἶναι πρὸς ὠφελὸς του. Ἀλλὰ καὶ ὁ κοινὸς νοῦς εἶναι ἀριστὸν διὰ τὸ ἔργον, διότι ὁ κοινὸς νοῦς ἀποτελεῖ τὴν θάσιν, τὸν θεμέλιον ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ οἰκοδομήσῃ οὗτος. Ἐὰν στερῇται τοῦ κοινοῦ νοῦ, εἶναι δηλαδὴ ἀνόητος καὶ ἐπιπόλαιος, τότε τὸ θεμέλιον αὐτοῦ εἶναι σαθρὸν καὶ δὲν δύναται νὰ οἰκοδομήσῃ ἐπ' αὐτοῦ. Δὲν δύναται νὰ οἰκοδομήσῃ ὅχι μόνον μεγαλοπρεπὲς οἰκοδόμημα ὅπως πρέπει, ἵνα θαυμάζηται ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' οὔτε μικρὸν οἰκίσκον.

2. Ἡ παιδείσις καὶ μάθησις ἀναφέρονται ὅχι μόνον εἰς τὴν συγκέντρωσιν γνώσεων, παρυστάσεων καὶ ἐννοιῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς τοῦ ἥθους τὴν διάπλυσιν καὶ εἰς τῆς διανοίας τὴν ἀνάπτυξιν καὶ εἰς τοῦ χαρακτήρος τὴν διαμόρφωσιν. Χρηγεῖ δηλαδὴ ἡ παιδείσις τὰ ὅλικά δι' ὁλόκληρον τὴν οἰκοδομήν. Ἀλλὰ πῶς θὰ ἐπιτύχῃ ταῦτα ὁ ποιμὴν, ὅταν στερῇται τοῦ νοῦ καὶ τῆς μάθησις; Πολλοὶ κατέκριναν τὴν παιδείσιν ἰσχυρισθέντες ὅτι ἡ ἀμάθεια εἶναι προαιμιοτέρα τῆς παφυσιομένης μορφώσεως καὶ ἔφερον ὡς παράδειγμα τὴν ἀμάθειαν τῶν ἀποστόλων, ἵνα δικαιολογήσωσιν τὴν ἰδίαν αὐτῶν ραστώνην καὶ ὀκνηρίαν. Ἡ Ἐκκλησία ὅμως κατέκρινεν τὴν ἀπεδυσίαν ἀείποτε καὶ συνέστησεν ἔργον καὶ λόγον ὡς ἀναγκασιότατον τὴν παιδείσιν διὰ τῶν σχολείων, τὰ ὁποῖα αὐτὴ ἡ ἰδία πάντασι ἰδρυσεν. Οὔτε τις τῶν διακρινομένων εὗρεν αὐτὴν ἐπιβλαβὴ ἢ περιττὴν ἢ ἀνωφελὴ εἰς τὸν ἄνθρωπον, τὴν ὁποῖαν ὁ Σοφὸς Σολομὼν τοσούτον ἐξήμνησε· «ὁδὸς μοι τὴν τῶν σῶν θρόνων πάρεδρον Σοφίαν καὶ μὴ ἀποδοκιμώσῃς ἐκ παιδῶν σου».

3) Ἡ φρονησις. Αὕτη εἶναι τρόπον τι-

τὰ ἡ κρίσις, ἡ λογικὴ ἢ ἡ διάγνωσις, ἥτις ἄλλοτε μὲν προηγείται τῆς πράξεως καὶ δίδει εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν ἱκανότητα νὰ γνωρίζῃ τί πρέπει καὶ τί δὲν πρέπει νὰ κάμῃ καὶ ἄλλοτε ὁκολουθεῖ ἐκάστην πράξιν καὶ τὸν ἀναγκάζει νὰ σκέπτεται καὶ νὰ κρίνῃ ἐὰν καλῶς ἢ κακῶς ἐπράξεν. Ἐὰν ὁ νοῦς καὶ ἡ μάθησις δὲν συμβαδίζουσι μετὰ τῆς φρονήσεως, τῆς κρίσεως, καὶ τῆς συνέσεως, ὁ ποιμὴν περιπίπτει εἰς μεγάλην σύγχυσιν τῶν καλῶν καὶ κακῶν πράξεων, τῶν φευκτέων καὶ μὴ τοιούτων.

Πράγματα ὁ νοῦς τοῦ ποιμένος τότε ἀεροβατεῖ ὡς κοῦφος ἢ μεγαλοφρονημονεῖ ἀνοήτως καὶ ἐπαίρεται ἀλαζονικῶς ὡς τὰ πάντα κατέχων, ἡ δὲ μάθησις αὐτοῦ νοσηρὰ οὕσα ἀφηνιάζει ἐκ τύφου εἰς χαμερπὴ σοφισμόν καὶ εἰς ἐπιβλαβὴ δόγματα ὡς συμβαίνει εἰς τοὺς σχισματικούς καὶ αἰρετικούς, οἵτινες νομίζουσιν ὅτι αὐτοὶ ἀνεκάλυψαν τὰ πάντα καὶ αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν. Μόνη λοιπὸν ἡ φρόνησις χαλτηραγωγεῖ ὡς τις ἐπιδέξις ἡγίολος καὶ διευθύνει τὸν νοῦν καὶ τὴν μάθησιν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς εὐσεβείας καὶ εὐθύτητος καὶ νομιμότητος τὴν ὁποῖαν ὀφείλει νὰ βαδίζῃ ἀπερεγκλίτως ὁ μέλλων νὰ καταστῇ ἄξιος τῆς Ἐκκλησίας λειτουργός. Μόνον τότε τὸ μεγαλοπρεπὲς πνευματικὸν ἀτομικὸν οἰκοδόμημα αὐτοῦ συντελεῖται πλήρως καὶ στεγάζεται ὑπὸ τὴν σκέπην αὐτοῦ πάντας τοὺς ἀτέγης καὶ τροφῆς ἐπιδοσμένους χριστιανούς. Ἐὰν λείπῃ καὶ τὸ ἐν ταύτων δὲν δύναται νὰ καταστῇ πνευματικὸν οἰκοδόμημα, ὁπότε, ὅχι μόνον οἱ χριστιανοὶ δὲν δύναται νὰ στεγασθῶσιν ἀλλὰ οὔτε αὐτὸς ὁ ἴδιος.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦμε τοὺς προστάτας τῶν Ἱερῶν Μονῶν καὶ Ποικαστηρίων, τοὺς ἐφημερίους καὶ ἐκκλησιαστικὰ συμβούλια τῶν Ἱερῶν Ναῶν, τὰς Διοικήσεις τῶν Θρησκευτικῶν κοινοτήτων τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας, ὅπως μᾶς γνωρίσωσι τὸ ταχύτερον καὶ οὐχὶ ἀργότερον τῆς 1) 14.9.77, τηλεφωνικῶς ἢ ἐγγράφως πᾶσαν ἐπιβαλλομένην διόρφωσιν, ἀφαίρεσιν ἢ πρόσθεσιν στοιχείων πρὸς πλήρη ἐνημέρωσιν, τῶν πρὸς ἐκτύπωσιν ἡμερολογίων τοσέτης τοῦ ἔτους 1978, ἐκ τυχόν ὑπαρχόντων λαθῶν ἢ παραλείψεων μερικῶς ἢ ὁλικῶς σχετικῶς μὲ ἀριθμοὺς τηλεφώνων, ἀκριβεῖς Διευθύνσεις, μέσον μεταβάσεως ἢ πᾶν ἕτερον χρήσιμον στοιχεῖον.

Ἐκ τῆς Διευθύνσεως Συντάξεως

Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΕΝΑΝΤΙ ΤΟΥ ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΥ

Ἐν τῇ Θ. Εὐχαριστίᾳ παρίσταται ὁ Χριστός μέ τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμά του.

Ὁ Κύριος κατὰ τὸν δημόσιόν του θίον ἀνῆλθε πεντάκις εἰς τὴν Τεσσαλὴν. τρίς μὲν κατὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ Πάσχα τὸ α' ἀπὸ τῆς ἐγάρξεως τοῦ κηρύγματός του, τὸ β' καὶ τὸ δ' ὅποτα καὶ ἐσταυρώθη ἅπαξ δὲ κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς Σκηνοπηγίας καὶ ἅπας κατὰ τὴν χειμερινὴν ἐορτὴν τῶν ἐγκαίνιων. Δὲν ἀνῆλθε δὲ κατὰ τὸ γ' Πάσχα, ἀλλ' ἔμεινε εἰς τὴν Γαλιλαίαν, ὅποτε ἦτο ἐγγὺς τὸ Πάσχα ἢ ἐορτὴ τῶν Ἰουδαίων (Ἰωάν. 6'. 4).

Τότε ἐτέλεσε τὸ θαῦμα τοῦ χορτασμοῦ τῶν πεντακισχιλίων ἀνδρῶν μετὰ τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παιδίων τῶν διὰ πέντε ἄρτων καὶ δύο ἰχθύων εἰς ἐξοχικὸν μέρος πέραν τῆς θαλάσσης τῆς Τιβεριάδος καὶ ἐπέστρεφεν εἰς Καπερναοὺμ.

Ὅπως δὲ μετὰ τὴν ἐν τῇ Προβοτικῇ κολυμβήθρᾳ ἴασιν τοῦ παραλυτικοῦ ἐν Τεσσαλῇ ὡμίλησε περὶ ἑαυτοῦ, ὡς ἔχοντος τὴν ζωὴν καὶ μετὰ τὴν ἴασιν τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ ὡμίλησε περὶ ἑαυτοῦ, ὅτι εἶναι τὸ φῶς τοῦ κόσμου, οὕτω μετὰ τὸ θαῦμα τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῶν ἄρτων τὴν ἐπιούσαν εἰσήλθεν εἰς τὴν συναγωγὴν τῆς Καπερναοῦμ καὶ ὡμίλησε περὶ ἑαυτοῦ ὡς ἄρτου ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάλλοντος καὶ ζωὴν διδόντος τῷ κόσμῳ.

Ἀπὸ τοῦ 26 στ. τοῦ 6ου κεφαλαίου τοῦ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίου ὁμιλεῖ ὁ Κύριος, περὶ τοῦ ἄρτου τῆς ζωῆς. Ἐὰν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἡ μακρὰ αὕτη ὁμιλία τοῦ Κυρίου ἐλέγχθη ἀκριβῶς ἐν ἔτος πρὸ τοῦ πάθους τοῦ Κυρίου καὶ τῆς ἰδρύσεως τοῦ μυστηρίου ἐν τῇ τελευταίᾳ δειπνῇ, βλέπομεν, ὅτι αὕτη εὐρίσκεται ἐν μεγάλῳ συσχετισμῷ πρὸς τὰ ἐν τῇ μυστικῇ δειπνῇ τελεσθέντα, τὰ ὅποια εἶναι ἡ πραγματοποιήσις τῶν ὑποσχέσεων τοῦ Κυρίου ἐν Καπερναοὺμ «καὶ ὁ ἄρτος δέ, ὃν ἐγὼ δώσω ἡ σὰρξ μου ἐστὶν ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς» (Ἰωάν. 6ον 51). «ἡ γὰρ σὰρξ μου ἀληθῶς ἐστὶν ὁρώσις καὶ τὸ αἷμά μου ἀληθῶς ἐστὶν πόσις ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ ὁ πίνων μου τὸ αἷμα ἐν ἐμοὶ μένει καὶ γὰρ ἐν αὐτῷ» (αὐτὸ 0.55,56).

Τὸ θαῦμα τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῶν ἄρτων καὶ ἡ ἐπιμακροθυμία ἐν Καπερναοὺμ δημηγορίας καὶ συζητήσεως μετὰ τῶν Ἑβραίων δὲν ἀφίνει καμμίαν ἀμφιβολίαν, ὅτι ὁ Κύριος ὑπεσχέθη νὰ ἰδρύσῃ μυστήριον, εἰς τὸ ὅποιον θὰ λαμβάνομεν οὐσιαστικὴν ἐνωσιν μετ' αὐτοῦ ἐσθλόντες τὸ Σῶμά του καὶ πίνοντες τὸ Αἷμά του.

Ὁ λόγος αὐτὸς ἐφάνη βαρὺς εἰς τοὺς ἀσχετάς του καὶ ἤρχισαν νὰ συζητοῦν οἱ Ἑβραῖοι καὶ ἔλεγον «σκληρὸς ἐστὶν ὁ λόγος οὗτος» τίς δύναται αὐτοῦ ἀκοῦειν;

Καὶ ἐνῷ ἔβλεπε πολλοὺς ἐκ τῶν ἀκολουθούντων αὐτὸν νὰ ἀπομακρύνωνται διὰ τὸν λόγον περὶ τοῦ Σῶ-

ματος καὶ Αἵματός του, δὲν ἀνῆρσε καθόλου τοὺς λόγους του, ἀλλ' ἐπέμεινε λέγων: «τὰ ρήματα, ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν, πνεῦμά ἐστι καὶ ζωὴ ἐστὶν» ἐπικυρῶν οὕτω τοὺς λόγους του, διὰ τοὺς ὁποίους ὁ Ἀπόστολος Πέτρος εἶπε πρὸς τὸν Κύριον, «Πρὸς τίνα ἀπελευσόμεθα; ρήματα ζωῆς αἰωνίου ἔχεις» (αὐτ. στ' 69).

Πλήρη περὶ τοῦ μυστηρίου, τὸ ὅποιοι θὰ παρέδιδεν εἰς τοὺς Ἀποστόλους του ὁ Κύριος, διδασκαλίαν περιέλαβεν εἰς τὴν δημιουργίαν του ἀκριβῶς μετὰ ἐν ἔτος καὶ ἰσως τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐπραγματοποίησε ταύτην. Κατὰ δὲ τὴν ἐπαγγελίαν του ἐν μυστικῇ δειπνῇ ὁ Κύριος ἐτέλεσε τὸ μυστήριον πρῶτην φορὰν ἐνώπιον τῶν μαθητῶν του, ὅποτε εὐλογήσας τὸν ἄρτον διεμοίρασαν αὐτὸν εἰς αὐτοὺς εἰπὼν. «Λάβετε φάγετε, τοῦτόν μου ἐστὶ τὸ Σῶμα τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κτώμενον εἰς ἄφεισιν ἁμαρτιῶν». Λαβὼν δὲ τὸ ποτήριον μετὰ τοῦ οἴνου καὶ εὐχαριστήσας εἶπεν εἰς αὐτοὺς. «Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες τοῦτο ἐστὶ τὸ Αἷμά μου τὸ τῆς Καινῆς Διαθήκης τὸ ὑπὲρ ὑμῶν καὶ πολλῶν ἐκχυνόμενον εἰς ἄφεισιν ἁμαρτιῶν» (Λκ. κβ').

Τὸ μεγαλεῖον τοῦ μυστηρίου ἐμφανιζομένου ἐν τῇ μορφῇ τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου.

Ἐὰν συνδυάσωμεν πάντα τὰ χωρία ταῦτα καὶ ἐὰν ὅλα τὰ κεφάλαια ταῦτα παραβάλωμεν πρὸς ἀλλήλα, εἰμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι ἐν τῇ Θεῇ Εὐχαριστίᾳ μεταποιεῖται ὁ μὲν ἄρτος εἰς τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου, ὁ δὲ οἶνος εἰς τὸ αἷμα τοῦ Κυρίου, καίτοι ἐξωτερικῶς εἰς ἡμᾶς φαίνονται ὀλικά στοιχεία. Τοῦτο γίνεται διότι ἡ μετουσίωσις ἔχει σκοπὸν νὰ μεταλάβωμεν τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματος τοῦ Κυρίου ἐὰν σὺν τῇ μετουσίῳσει ἐνεφανίζοντο τὰ στοιχεία ὡς σῶμα καὶ Αἷμα τοῦ Κυρίου πῶς θὰ ἡδυνάμεθα νὰ προσέλθωμεν καὶ νὰ μετασχωμεν τοῦ Κυριακοῦ δειπνοῦ; Τοῦτο εἶναι τὸ ἔργον τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ ὁ ὁποῖος οὐ μόνον τὸν ἄρτον καὶ τὸν οἶνον διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μεταποιεῖ εἰς Σῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ μεταποιεῖ τὰ ἐμφανίζοντα εἰς ἡμᾶς ὡς στοιχεία τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου διὰ νὰ μεταλαμβάνωμεν ὑπὸ τὴν ἐμφάνισιν ταύτην αὐτὸ τὸ σῶμα καὶ αὐτὸ τὸ αἷμα τοῦ Κυρίου, διὰ νὰ ἐνωθῶμεν μετ' αὐτοῦ, διὰ νὰ μεταδοθῇ ἡ Θεὰ ζωὴν καὶ ἡ ζωὴν Πατέρα, καὶ γὰρ ζωὴν διὰ τὸν Πατέρα, καὶ ὁ τρώγων με καμείνας ζήσεται δι' ἐμέ». (αὐτ. 57). Διὰ τούτων ἐγγινε τὴν ἐνότητά του μετὰ τοῦ Πατρὸς καὶ τὴν ἐνότητα ἡμῶν πρὸς αὐτὸν διὰ τοῦ Σώματος καὶ Αἵματός του, διὰ νὰ ἔχωμεν τὴν θέαν του ζωῆν.

'Εορταί και Πανήγυρεις

«Ὁς γὰρ εἰσὶ δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἔμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμὶ ἐν μέσῳ αὐτῶν» (Ματθ. ιη' 20).

Αισιμπρόν, μεγαλοπρεπές καὶ υπέροχον θέαμα παρουσιάζουν πάντοτε αἱ ἑορταί καὶ πανηγύρεις μας... Ὅλοι οἱ χριστιανοὶ μεταβάλλουν μετὰ τὴν πατροπαράδοτη εὐλαδία ζωγραφισμένη στὰ πρόσωπά των εἰς τὸν ἱερὸν χῶρον τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ, διὰ τὰ τεύχουν τὴν μνήμην τοῦ Ἁγίου, μακριὰ ἀπὸ φροντίδας καὶ μέριμνες διωκτικές, χωρὶς τὸ θάρος τοῦ καθημερινοῦ μόχθου εὐλαδεῖς προσκυνεῖται διὰ τὰ ἐκπληρώσων καὶ ἐπιθεωρημένων χρέος, τὸ χρέος τῆς ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ... Τῆς προσευχῆς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τοὺς Ἁγίους Του, ποὺ εἶναι χρέος τῶν πιστῶν, καὶ συγχρόνως ἀνάγκη τῆς ψυχῆς μεγίστη. Ὅλοι περγαίνουμεν διὰ τὰ προσευχεσθῶμε. Νὰ ἐπικοινωνήσωμεν δηλαδὴ μετὰ τὸν Πατέρα καὶ Θεὸν μας. Νὰ ἐναποθέσωμεν στὴν ἀγαθότητά Του τὴν ἀνάγκην μας καὶ τὰ ζητήσωμεν βοήθειαν ἀπὸ «τὸ ἄριστον ἑλεός Του». Βέβαιον, ὅπως ἡ ἐπικοινωνία τῶν γονέων μετὰ τὰ παιδιά τους γίνεται σὲ κάθε περίπτωσι, τὸ ἴδιον καὶ ἡ προσευχή μας ἔμπορεῖ νὰ ἀπευθύνεται πρὸς τὸν Θεὸν τὸν Κύριον Ἰησοῦν, τὴν Παναγίαν Μητέρα Του καὶ τοὺς Ἁγίους «ἐν παντὶ καιρῷ καὶ πάσῃ ᾠρᾷ» εἶναι εὐπρόσδεκτη πάντοτε ἡ προσευχή μας.

Εὐπρόσδεκτη ἀπὸ τὸν πλάστην καὶ Θεὸν μας εὐπρόσδεκτη ἀπὸ τὸν Μονογενῆ Του Υἱόν εὐπρόσδεκτη ἀπὸ τὴν Παναγίαν Μητέρα Του καὶ Μητέρα μας, Υπερμαχὸν Στρατηγόν.

Εὐπρόσδεκτη ἀπὸ τοὺς Ἁγίους, οἱ ὅποιοι, μολοντί ἄνθρωποι σὰν ἡμᾶς σάρκα φοροῦντες καὶ τὸν κόσμον αἰσθόντες, ἐπῆραν θέσιν ζηλευτῶν, θέσιν προνομοῦχον στὸν οὐρανόν, γιὰ τὴν ὑπερέστησαν μετὰ ἀφυσίωσιν, μετὰ ἀνταπάντησιν καὶ ἀρετῇ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὅταν ἔξοδον ἔδωκ ἐπὶ τὴν γῆν.

Ὅταν ἡ προσευχή γίνεται μέσα στὴν καρτερικὴν ἀντίστασιν τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ, μαζὶ μετὰ τοσούτους σιμωπρσευχομένους, τότε ὑψώνουμεν πρὸς τὰ ἄνω «καρδίᾳ καὶ νοῦ», εἶναι ὅλοι μαζὶ, ἀδελφοὶ μεταξύ μας, καὶ παιδιά τοῦ ἰδιοῦ πατέρα, τότε δὲν ὑπάρχει καρμὶα ἀμφιβολία, ὅτι οἱ προσευχῆς μας ἀνεβαίνουν «ὡς θυμίαμα» πρὸς τοὺς οὐρανοὺς. Τὸ ἐδήλωσεν ἀλλοῦστε αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Κύριος: «Ὁς γὰρ εἰσὶ δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἔμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμὶ ἐν μέσῳ αὐτῶν». Ὅλοι προσεύχονται, ὅλοι προσευχόμεθα. Καὶ δείχνουμεν μετὰ τὴν στάσι μας αὐτῇ τὴν εὐλαδέειά μας, δείχνουμεν τὸν σεβασμὸν μας πρὸς τὸ Θεῖον δείχνουμεν, ὅτι δὲν προσευχόμεθα μόνον μετὰ τὴν γλώσσαν, ἀλλὰ ὅλοι μετὰ πρόσωπον ἡμέρα καὶ ἔσπερα, προσευχόμεθα «εὐσεχῶς καὶ κατὰ τάξιν» (Κορινθ. Α', ιδ', 14). Δὲν λείπουν οὐτε καὶ οἱ ἀδύνατοι, οὔτε καὶ οἱ

υπερτίλκεις, ἀκόμη, καὶ τὰ ἐκ φύσεως θορυδῶδη παιδιά στέκονται εὐλαδικὰ καὶ εἶναι ἡ στάσις τους αὐτῇ μὴ προσευχῇ, ἀρρηκτικῶς προσευχῇ μετὰ τῆς ψυχῆς τους τὴν ἀγύνητα. Πέσον εὐχαριστοῦν τὸν Θεῖον Πατὸν αὐτῇ ἡ παρουσία τῶν φρονίμων παιδιῶν, ἀπὸ τὰ ὅποια θέλει νὰ καταρτίξῃ «τὸν αἶνον Του».

Πολλοὶ χρήσιμες ἀλήθειαι εἶναι αὐτὲς οἱ εὐκαιρίες, τίς ὅποιες μᾶς δίνουν κατὰ διαστήματα οἱ ὀρθόδοξοι ἐορταὶ καὶ πανηγύρεις μας. Μᾶς ἐνώνουν «ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τῷ αὐτῷ». Κάποιες διαφορές, κάποιες στιγμὲς ὀργῆς ποὺ ἴσως ἔχουν κάπως ἀπομακρύνει τὸν ἕνα ἀπὸ τὸν ἄλλον, στὴν ἐορτὴ ἔχουν λησμονηθῇ. Μᾶς ἐνώνει ἡ κοινὴ προσευχή, ἡ κοινὴ λατρεία.

Εἶναι ἀνάγκη, μεγάλη ἀνάγκη τῆς ψυχῆς ἡ ἐορτή. Ὁ μόχθος τῆς ἐργασίας διακόπτεται γιὰ λίγο, παίρνομεν καινούργιες δυνάμεις, ὑψωνόμεθα, καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ σημαντικώτερον, ἀπὸ τὰ γήινα καὶ τὰ χαμηλὰ καὶ τὰ φθαρτὰ πρὸς τὰ οὐράνια καὶ τὰ ὑψηλὰ καὶ τὰ ἀφθάρτα «φρονούμεν τὰ ἄνω».

Ἡ κατὰ τὰς ἐορτὰς καὶ πανηγύρεις ἐμφάνισις ἐνωμένων καὶ μονιασμένων τῶν χριστιανῶν εἶναι πραγματικὰ ἐποικοδομητικὴ καὶ δὲν πρέπει νὰ ἀφήσωμεν ἀνεκμετάλλετες αὐτὲς τίς εὐκαιρίες τῶν ὀρθόδοξων ἐορτῶν καὶ πανηγυριῶν μας, ποὺ μᾶς συνδέουν ψυχικά, γὰς τενώνουν τὴν συναίσθησι τῆς ἀδελφότητος, μᾶς ὑπενθυμίζουν ὅτι κοινὸν ἔχομε σκοπὸν τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ.

Ἄς ἐργαζώμεθα πάντοτε χριστιανικὰ τὰ πανηγύρια καὶ τίς ἐορτὰς μας, ἄς ὁδηγῇ πάντοτε τὰ θεματα μας πρὸς αὐτὰ ὁ σεβασμὸς μας πρὸς τὸ Θεῖον, ἄς μὴ λησμονοῦμε ποτὲ ὅτι ὁ κύριος προορισμὸς τῶν ὀρθόδοξων ἐορτῶν καὶ συγκεντρώσεων εἶναι ἡ ὁμαδικὴ προσευχή, ἡ ἀνάστασις τῶν ψυχῶν μας, ἡ πύστασις συνδέσεως ὅλων μας μετὰ τὸν δεσμὸ τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης. Ἄς φροντισώμεθα νὰ ὁδηγῇ πάντοτε καθεμὴς ἐνέργεια ἡ φλόγα τῆς ΠΙΣΤΕΩΣ, ὁ πόθος τῆς γαλήνης, τῆς εὐφροσύνης ἡ λαχτάρα, τοῦ ἀγαθοῦ ἡ διάθεσις, ἡ ΑΓΑΠΗ. Καὶ τότε μόνο θὰ ἔχουν θέσι γιὰ ὅλους μας οἱ λόγοι τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἑθνῶν Παύλου «Ὡς ὥρατοι οἱ πόδες τῶν εὐαγγελιζομένων εἰρήνην, τῶν εὐαγγελιζομένων τὰ ἀγαθὰ» (Ρωμ. ι', 15).

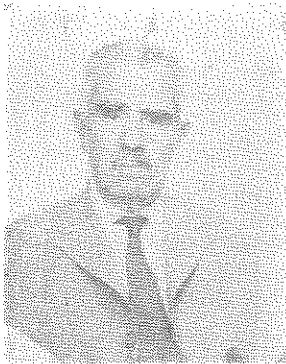
ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΜΑΡΙΟΛΗΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μᾶς ἐνημερώνουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατοικίας των.

Γεγονότα και Κρίσεις

Πένθνη

Κωνσταντίνος Μανώλαγας

Ἀξέχαστε ἐν Χριστῷ Ἀδελφεὲ Κωνσταντίνε,

Ὁ δρόμος τῆς ἐπιγείου ζωῆς σου ἐτελείωσε. Ἔτσι θὰ τελειώσῃ μιὰ ἡμέρα καὶ ὁ δρόμος ὅλων μας, ποὺ τώρα θρηνοῦμεν τὸν ἀποχωρισμόν σου. Βαρὺ τὸ πένθος, πολὺ θάψαι ἡ θλίψις ποὺ προκαλεῖ ὁ θάνατός σου στοὺς οἰκείους σου, στοὺς φίλους σου, σὲ ὅλους ἐμῶς ποὺ σὲ γνωρίζαμε. Καὶ τώρα θρηνοῦμε, θαυρόζουμε, γιατί χάσαμε ἐνλεκτόν καὶ προσφιλέ συνάνθρωπόν μας, γιατί χάσαμε ἐντιμὸν ἀγωνιστὴν τοῦ ἱεροῦ μας Ἀγῶος.

Παρηγορεῖ τοὺς οἰκείους σου, ἐμῶς ὅλους, ἡ σκέψις, ὅτι αὐτὸς ὁ χωρισμός δὲ εἶναι αἰώνιος. Μόνον τὸ φθαρτὸ σου σῶμα θὰ ἐπιστρέφῃ σὲ λίγα στὴ μητέρα γῆ. Ἡ ψυχὴ σου, ἡ ψυχὴ ὅλων μας, ἀνίρει στὸν Θεόν, καὶ εἶναι ἀθάνατος. Ἐκεῖ ψηλά λοιπὸν θὰ συναντηθοῦμε πάλι μιὰ ἡμέρα. Ἐκεῖ ψηλά θὰ πάρῃ ὁ καθένας μας κάποια θέσι.

Γιὰ τὴ δική σου μάστιγα ψυχῆ, ἔχει ἐτοιμασθῇ θέσις μακαρίας. Γὰ ἔργα σου ἐδῶ στὴ γῆ, ἡ καλωσύνη σου, ἡ ποσότης τοῦ χαριστήρα σου, οἱ ἀγῶνες σου γιὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἔχουν ἐτοιμάσει αὐτὴν τὴν θέσιν. Φεύγεις ἀπὸ τὴν πρόσκαιρὴ αὐτὴ ζωὴ μὲ τὴν συνειδήσιν ἡρεμὴ καὶ ἡσυχῇ. Ἐξετέλεσες τὸ κατήκον σου μὲ αὐστηρὴ συνέπειαν καὶ ἀφειδίαν παραδειγματική. Ἦμπορεῖ λοιπὸν τώρα ποὺ εὐρίσκεισαι στὸν προθάλαμο τῆς ἄλλης, τῆς αἰωνίας ζωῆς, νὰ ἐπαναλάβῃς μὲ ὅλη τὴ σεμνότητα ποὺ σὲ διέκρινε στὴ ζωὴ σου, τοὺς λόγους τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «Τὸν

ἀγῶνα τὸν καλὸν ἡγωνίσαι, τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα».

Αἰωνία σου ἡ μνήμη, ἀλητμόνῃτε ἐν Χριστῷ Ἀδελφεὲ Κωνσταντίνε.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΜΑΡΙΟΛΗΣ

Ἐκδόσεις

«ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ». Ἐκκυκλοφόρησε τὸ 7ον τεῦχος (Ιουλίου — Σεπτεμβρίου 1977) τοῦ τριμηνιαίου ἱστορικοῦ περιοδικοῦ τῶν ἱερῶν ἀγώνων τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος μὲ πλούσιο ἱστορικὸ περιεχόμενο. Συνδρομὴ ἐτησίῳ δραχ. 60. Γράφατε: Ἀρχιμ. Καλλιόπιον Γιαννακουλόπουλον, Γαλλεξιδίου 14 — Πειραιᾶ, τηλέφ. 49.18.997.

Σοφὰ Λόγια Πατέρων

Οὕτως ἀδιαλείπτως προσεῦξ (οὐκ ἐν ῥήμασι πληρῶν τὴν προσευχήν, ἀλλὰ δι' ὅλης τοῦ βίου τῆς διαγωγῆς συνάφας σεαυτὸν τῷ Θεῷ, ὡς συνεχῇ καὶ ἀδιαλείπτων εἶναι προσευχήν τὴν ζωὴν σου.

Μ. Βασιλείου

Τοῦτο τὸ ὄνομα (δηλ. τὸ Ἰησοῦς) καὶ θαύμασι φοβερόν καὶ πάθει καὶ νοσήμασι. Τοῦτο τοῖνον καλωπιζόμεθα, τοῦτο τευχίζομεν ἑαυτούς.

Ἰωάννου Χρυσοστόμου

Μνήμαι θανάτου πάντως συγκοιμηθῆσαι σοι, καὶ συνασθῆσαι σοι, καὶ μονολόγιστος Ἰησοῦ εὐχή.

Ἰωάννου Κλήμακος

Ἡ Ἰησοῦ μνήμη ἐνωθήτω τῇ πνοῇ σου καὶ τότε γνώση ἡσυχίας ὀφέλειται.

Ἰωάννου Κλήμακος

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν ἱερῶν Ναῶν καὶ τῶν πιστῶν, ὅτι διὰ οἰκονομικὰ ζητήματα τρεχούσης φύσεως ἀφορῶντα, τὰς δοσοληψίας τούτων πρὸς τοὺς ὑπευθύνους διαχειριστὰς χρηματικοῦ καὶ Ὑλικοῦ ἤτοι ὑπόλοιπα Λ)σμοῦ κτλ. ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Σύμβουλον—Ἐλεγκτὴν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας π. Θεόδωρον Μαρτίδην, ἐν ταῖς Γραφεῖσις ἡμῶν, Κάνιγγος 32 τηλ, 628.280
Ἐκ τῶν Γραφείων